

kowej pierścienia stałego 4. Ruch osłowy tulejki małej 1 i tulejki dużej 2 w celu zaciśnięcia pręta otrzymuje się na skutek działania trzech sprężyn śrubowych 5 oddzielnych dla każdego pierścienia. Wprowadzając pręt od strony mniejszej średnicy stożka pierścienia stałego 4 popycha się tulejkę małą 1 oraz kulki 3 i powoduje się ich przetażanie wzdłuż tworzącej stożka, aż do chwili dopasowania się rozstawu kulek do średnicy wprowadzanego pręta. Dalsze wprowadzenie pręta działa podobnie na kulki 3 i tulejkę dużą 2 dociskaną w przeciwnym kierunku do ruchu pręta, przez sprężyny śrubowe 5. Po dojściu pręta do zderzaka pręt jest samoczynnie zaciśnięty i uniemożliwiane jest jego wycofanie. Zwolnienie pręta jest możliwe przez naciśnięcie płytki czołowej 6, która przesuwa obydwa zespoły trzymające w obręb większej średnicy stożka lub powoduje ruch zaciśniętego pręta w odwrotnym kierunku.

Zastrzeżenia patentowe

1. Uchwyt trzymająco-centrujący do prętów okrągłych, **znamienny tym**, że posiada dwa oddzielne współosiowe zespoły samozaciskowe w postaci tulejki małej (1) i tulejki dużej (2) w gniazdach których znajdują się co najmniej trzy kulki (3) w każdej, rozmieszczone na obwodzie równomiernie oraz z jednej strony dolegające do trzymanego pręta, a z drugiej toczące się po powierzchni stożkowej pierścienia stałego (4) w głąb którego poosiowo w kierunku mniejszej średnicy wypychane są przez sprężyny dociskowe (5), podczas blokowania pręta, natomiast przez wciśnięcie płytki czołowej (6), wycofane w kierunku większej średnicy stożkowego pierścienia stałego poprzez obie tulejki (1) i (2) podczas zwalniania pręta.

2. Uchwyt trzymająco-centrujący według zastrz. 1, **znamienny tym**, że kulki w tulejce małej (1) mają mniejszą średnicę od kulek w tulejce dużej (2).

